

Jamsai

นิพนธ์ ประจำชื่อ นวนิยาย

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณเป็นนักอ่านที่มีอายุอ่านมาประมาณหนึ่งนามปากกา 'มนัสนยา' ก็น่าจะทำให้คุณหวนคิดถึงเมื่อครั้งเรายังหนุ่มยังสาว ด้วยชื่อนี้คือนักเขียนระดับตำนานท่านสำคัญในวงการน้ำหมึก และยังเป็นมือวางอันดับต้นของไทยเราในเรื่องของการแปล ผลงานสุดคลาสสิกมากมายภายใต้นามปากกามันนยากลายเป็นแร่อีโหมที่อยากจะซื้อหามาอ่านมาเก็บสะสมได้อีกต่อไปแล้วในทุกวันนี้

เมื่อสำนักพิมพ์แจ่มใสเราได้รับเกียรติจากคุณมนัสนยาอนุญาตให้รวบรวมผลงานบางส่วนของท่านมาจัดทำและจัดจำหน่ายในรูปแบบดิจิทัล (หรือเรียกให้ง่ายขึ้นก็คือ 'อีบุ๊ก' นั่นเอง) เราจึงมีความยินดีและภูมิใจเป็นอย่างยิ่งกับการมีส่วนร่วมได้ปลุกงานเขียนและงานแปลชิ้นเยี่ยมให้ได้โลดแล่นสู่เหล่านักอ่านทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่อีกครั้งในรูปแบบที่เหมาะสมกับกระแสการอ่านในปัจจุบัน ยุคแห่งความสะดวก ตรงตามความนิยม

ในเริ่มต้นนี้ เราอยากนำเสนอบทบาทของมนัสนยาในฐานะ 'นักเขียน' ก่อน จึงได้เลือกผลงานที่เรามีความรู้สึกว่าจะสะท้อนบุคลิกตัวตนของคุณมนัสนยา คือความเป็นคนอารมณ์ดี มองโลกอย่างสนุกสนาน หยิบเอาเรื่องราวรอบตัวมาเล่าได้อย่างเผ็ดมันส์ มีอรรถยัมและเสียงหัวเราะแก่คนที่ได้อ่าน แล้วยังเป็นผลงานขายดีตลอดกาล การันตีด้วยจำนวนครั้งที่ตีพิมพ์มาแล้วหลายต่อหลายครา นั่นก็คือรวมเรื่องสั้นชุดเลขา (เลขา นิทานายและนิทานาประสาชื่อ) และรวมเรื่องสั้นชุดชาวเขื่อน (ชาวเขื่อน, เอ แมน คอลด์ เบ้ง และลาก่อนก๊วลม) ไม่เพียงความบันเทิงที่จะได้รับ แต่ยังสะท้อนสภาพสังคมในสมัยนั้นและคติค่านิยมของคนรุ่นหนึ่งด้วย

ในภาพยนตร์แนวไซไฟเรื่องหนึ่งกล่าวว่าความรักอยู่
เหนือมิติเวลา... เราคิดว่า 'การอ่าน' ก็เช่นกัน สำนักพิมพ์แจ่มใส
จึงขอร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้
เกิดขึ้นในสังคมไทย ไม่ว่าจะยุคสมัยใด

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจผู้เขียน

เมื่อนึกย้อนไปถึงสมัยที่เป็นเลขาแล้วก็ต้องอมยิ้มด้วยความสุข เพราะชีวิตช่วงนั้นมีแต่ความสุขและความสนุกจริงๆ ครั้งแรกซึ่งก็เกือบบๆ จะครั้งหนึ่งของชีวิตข้าราชการของผู้เขียนนั้น เป็นการทำงานเลขา เปลี่ยนนายไปหลายคน เปลี่ยนห้องทำงานมากมาย ตั้งแต่นั่งหน้าห้องหัวหน้าฝ่ายธรรมดาๆ ไปจนถึงหน้าห้องอธิบดีซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุดของกรมนี้ (เขียนนะ)

ภายหลังต่อมา นายๆ ของผู้เขียนล้วนเป็นใหญ่เป็นโต ถ้าไม่เลื่อนขึ้นไปจบชีวิตราชการที่รองอธิบดีก็เป็นอธิบดี เป็นรองปลัดกระทรวง เป็นผู้ตรวจราชการกระทรวง และเป็นถึงองคมนตรีก็ยังมี จนเพื่อนของนายคนหนึ่งล้อว่า

“ใครเป็นเพื่อนกับคุณ ‘ม่นินยา’ จะต้องใหญ่” ในภายหลังทุกคน (นะโว้ย) ขอบอก”

แต่ตอนที่นายๆ และเพื่อนทั้งหลายของนายๆ ทั้งหลายนั้นยังไม่ได้ใหญ่โตอะไรนักหนา ผู้เขียนก็ได้นำวีรกรรมของท่านทั้งหลายเหล่านั้นมาเขียนขายกินเสียหัวหน้าแทบไม่ละวัน เป็นที่สนุกสนานรื่นเริงของทั้งผู้เขียนและผู้อ่านทั่วหน้า แหม! ก็มันสนุกนะ

ส่วนบรรดานายๆ และเพื่อนพ้องของนายๆ ทั้งหลายเหล่านั้น แม้จะไม่ได้สนุกสนานรื่นเริงจนออกนอกหน้าไปกับผู้เขียนด้วย เนื่องจากกลัวเลขาเหลือ แต่ก็ดูจะกระหิ่บยินดีมิใช่น้อยเลยทีเดียวที่ได้เป็นพระเอกกะเขาบ้าง

ลองอ่านดูเถอะจะรู้ว่าผู้เขียนพูดจริง

‘ม่นินยา’

มีนาคม 2562

กรุงเทพมหานคร

“เอมวางข้อนี้ดังกึก ขยับปากจะถามคุณชายหม่อมว่าตายจริง
ไอ้หมอนั้นมันบ้านี้คะ คุณชาย
แต่แล้วเอมก็ชะงักอีกครั้งหนึ่ง ก็ที่คุณชายพยักหน้าหงึกๆ
ตอบออกไปก็ใช้ภาษาคนเสียที่ไหนแล้ว”

เรื่องแปลกๆ

เรื่องชุดเลขาניתานายที่เอมเขียน ได้รับคำวิจารณ์
มากมาย เนิญโชคดีที่คำวิจารณ์มักออกมาทางบวก ส่วนใหญ่
มักบอกว่าขันดีหรือตลกดีนะ หรือขันหัวเราะเสียแทบตาย อะไร
ทำนองนี้ แต่ก็มีหลายคนเหมือนกันที่หลบตาเอมวูบวาบแล้ว
พิมพ์ว่าเรื่องชุดนี้ “พิลึกๆ” พอเอมชักใช้ว่าพิลึกยังไง เขาก็พากัน
ทำอาการหน้านิวคิวมวดเหมือนไม่เต็มใจตอบแล้วพูดเสียงๆ ว่า
รู้สึกว่าคุณละครของเธอ แค่แปลกๆ อย่างที่แปลว่าไม่ค่อยปกติ
กันทุกคนเลยนะ ครั้นเอมแผลดเสียงร้องว่าไหน เธอว่าเพื่อนๆ ของ
ฉันในเรื่องนะน้ำยังงั้นเธออะ เขาก็รีบสั่นหน้าชิงขัง แล้วบอกว่า
เปล่าๆ ไม่ถึงกับบ้าหรอก เพียงแต่รู้สึกไม่ค่อยจะเต็มบาทเท่านั้น
แหละจ๊ะ

เอมรีบนำความไปปรึกษาคุณชั่งด้วยความตกใจเป็น
ล้นพ้น แต่เพื่อนนักปราชญ์ของเอมเพียงแต่ยิ้มเนือๆ

“ตอบเขาสิว่า เพื่อนๆ ในเรื่องที่เขียนไม่ได้บ้าหรอก ที่
ผิดปกติไปนิดหน่อยเป็นเพราะคร่ำเคร่งฝึกวิชาบางอย่างมากไป
หน่อยเท่านั้น”

“วิชาอะไรคะ”

“วิชาธำมณีสู่ทวาร”

ให้มันได้ยังงี้เพื่อน เอมเลื่อมใส เลื่อมใส

แต่ถ้าจะให้สารภาพกันตามความจริงแล้ว เอมก็รู้สึกเหมือนกันว่าเพื่อนๆ ของเรานี้แปลกๆ แะทำอะไรไม่ค่อยจะเหมือนชาวบ้านเขาหรอก อย่างหมอหวัดคนที่เห็นข้างเต้าน้ำตาทำทางผ่าไปเหมือนหมอนี่ก็รายหนึ่ง เมื่อไม่กี่วันนี่เอง หมอหวัดเดินยิ้มแฉ่งมาหาเอม

“คุณเอมๆ เมื่อวานนี้มีคนหักผมผิดคิดว่าผมเป็นหมออีกแล้วละ”

“เหอะคะ เรื่องมันเป็นยังไงไหนเล่าสิ” เอมเอาใจใต้ถาม

“คือผมไปหาน้องชายที่เป็นหมอที่โรงพยาบาลฝั่งธนนะ ผมกับน้องคนนี้น้ำหน้าเหมือนกันมาก แต่เขาผอมกว่าหน่อย แล้วเขาใส่แว่นสีชา ผมใส่แว่นสีขาวเท่านั้นแหละ ที่นี้ตอนที่ผมกำลังเดินๆ ไปตรงทางเดินระหว่างตึกก็สวนกับคนงานมั่ง พยาบาลมั่ง เยอะแยะใช้ใหม่เล่า บางคนก็ยิ้มให้หรือร้องทักสวัสดีครับหมอสวัสดีค่ะหมอสวัสดีมาผมก็สวัสดีตอบ ยิ้มมาผมก็ยิ้มตอบก็มารายทักจริงใหม่ละ” หมอหวัดเล่าหัวเราะๆ “ที่นี้สวนกับพยาบาลคนหนึ่งสวยเสียว๊ว เดินสวนกันเขาก็ค้อนขวับ ผมไม่รู้จำเขาได้ ผมก็ทำหน้าเฉยๆ สิ ถูกใหม่ละ จะให้ผมค้อนตอบหรือทำยังไงอื่นได้ยังงี้ ผมไปหาน้องชายจนพบ พูดธุระกันแล้วผมก็กลับ บ๊ะ เจอยายคนนั้นอีกแหละ แกค้อนผมอีกขวับ แล้วเดินเข้ามาหยิกแก้มผมมับเลย แถมยังหัวเราะก๊ากแล้ววิ่งหนี...”

“ว้าย” เอมร้อง “แล้วคุณหวัดทำยังไงคะ”

“ผมก็เข้าไปบอกน้องสะใ้ผมสิ” หมอหวัดตอบ (ตื้อๆ)

เฮ้อ พังแล้วกลุ้ม

แต่แปลกอย่างหมอหวัดนี้ยังอยู่ในขั้นแปลกธรรมดาหรือแปลกปกติ ยังไม่ถึงขั้นแปลกโหดโผนพิสดารอะไร พุดง่าย ๆ คือ ยังไม่ถึงขั้นหมอก่อยผู้ใช้กรรไกรผ่าตัดตัดมึงลวดเข้าบ้าน

หรือคุณจูเนียร์ที่ละทิ้งภรรยาออกไปเสพสุรากับผองเพื่อนทั้งๆ ใส
เพียงเสื้อยืดและถุงเท้าเท่านั้น ย้า เท่านั้น

ความที่เอมทำงานกับนายและต้องอยู่ในแวดวงคน
แปลกๆ อย่างนี้ตลอดเวลา เอมก็เลยชักชินและไม่เห็นเป็นเรื่อง
คอขาดบาดตาย แถมยังชอบออกชอบใจหัวเราะร่วนไปเสียอีก

“คุณเอมเค้าชอบดี เวลาไอ้พวกนี้ทำบ้าๆ จะได้เก็บเอา
ไปเขียนสบายใจ” นายปรชด

“ไม่เว้นแม้แต่นาย” คุณสนองพินธุ์ต่อ “นะ”

“ฮือ ไม่เว้นแม้แต่นาย” เอมหัวเราะก๊าก “เรื่องของ
นายยังเขียนได้แะกว่าใครๆ อีก”

“อ้อ ใช่สิ ผมมันคนเซี่ยๆ ทำอะไรมันก็เซี่ยๆ ไปหมด
เขียนหนังสือเซี่ยๆ ขับรถเซี่ยๆ” ว่าแล้วนายก็สละบัดหน้าพริบเข้า
ห้องไป

เอมหันไปมองหน้าคุณสนองพินธุ์เป็นเชิงว่านั่นนายเค้า
โกรธอะไรของเค้า คุณสนองพินธุ์ยกไหล่

“นี่แหละแสดงว่าแก่แล้ว คนแก่มักจะเจ้าอารมณ์”

เอมหัวเราะคิก

“นินทานายนะ”

“อ้าว จริงๆ นี่นา ลักษณะของผู้ชายแก่นะคุณเอม 1.
เจ้าอารมณ์กับลูกน้อง 2. เห็นเด็กสาวๆ สวยไปหมด 3. พุดถึงแต่
ความหลัง 4. ชอบกินของขม 5. แข็งแรงตอนเช้า ถ้าไม่เชื่อก็ลอง
สังเกตดูเถอะ...”

“พอ พอ พอ” เอมรีบห้ามทัพ พวกนี้ชอบนินทานาย
ของเอมอยู่เรื่อย คุยกันอยู่ดีๆ อ้าว วกมานินทานายเสียแล้ว
ชะดีชะร้ายใครเขาได้ยินแต่หางเสียงเขาจะหาว่าเอมเป็นคน
นินทาเอง โธ่เอ๊ย เอมนะเปล่านินทาเลยสักนิด เพียงแต่เก็บ

รวบรวมเอาที่เขานิพนธ์มาเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้นเอง
นายก็โกรธไปได้ไม่เห็นน่าจะโกรธ

“คุณสนองพันธุ์ว่ากินไปแล้ว นายเขาชอบกินของขมที่
ไหนกัน มะระเขาก็กินไม่เป็น ชะอมเขาก็ไม่กิน สะเดาก็ไม่ชอบ
เคยมีคนเอาสะเดามาให้ เขายังให้เจ้าเพลินไปเลย เขาบอกว่า
เขากินไม่เป็น นายเขาชอบแตงโมตะหาก” เอมแย้ง

“แล้วคุณรู้หรือเปล่าว่านายของคุณนะ เวลากินแตงโม
เขาไม่คายเมล็ดหรอก”

“ใช่” เอมร้องอย่างไม่เชื่อถือ

“อ้าว จริณา เขายังเคยด่าผมเลยว่าไอ้เล็กนี่กินแตงโม
น่ารำคาญชิบ คอยถ่มเมล็ดป๊ดๆ อยู่ได้ ภูละรำคาญ ถ่มทำไม
วะ เสียเวลา”

“ตายตาย” เอมร้อง “กินแตงโมไม่คายเมล็ดมีด้วยหรือ
คะ”

“จริง นายคุณเค้าก็กินหมดเลยทั้งเนื้อทั้งเมล็ด ก็เขา
เป็นคนขี้รำคาญ คุณก็รู้ คนใจร้อนยังงั้นจะมัวถ่มอยู่ที่ละเมล็ด 2
เมล็ดได้ยังไง”

“ตาย” เอมร้องอีก (แต่ไม่ใช่เพราะเสียตายเมล็ดก๊วยจี
แต่อย่างใด)

“นายคุณเค้าให้เหตุผลว่ากินแตงโมแล้วมัวแต่ถ่มเมล็ด
ก็เหมือนถอดกางเกงผายลม ทั้งยุ่งยากทั้งไม่จำเป็น”

เอมหัวเราะก๊ากแล้วก็รีบทำหน้าบึ้ง

“บ้า คุณสนองพันธุ์ละก็ พุดอะไรก็ไม่รู้”

“เฮ้อ พุดคำคมนะนั่น คำคมของจีนเขา คุณรู้ไหมว่า
นายคุณนะเวลากินมะม่วงดิบเขาก็ไม่ปอกเปลือก”

“ตาย สกปรกตายเลย” เอมร้อง “เปลือกนั้นคลุกฝุ่นคลุก
ดินมาจากที่ไหนๆ บ้างแล้วก็ไม่รู้”

“ฮือ เขาก็ล้างเสียก่อนสิ แต่ที่เขาไม่ปอกนั่นเขาบอกว่า
ขึ้นปอกมันก็เปรี้ยวตายหาสิวะไอ้เฮอ มะม่วงมันมะมันตรง
เปลือกไวๆ ที่แรกผมก็ว่าตลกนะ แต่พอลองเข้าก็จริงของเขาแฮะ
เวลากินมะม่วงดิบจิ้มพริกกะเกลือ หรือจิ้มน้ำปลาทูหวานแกล้ม
เหล้า เขาก็ผ่านบางๆ ทั้งเปลือกนะแหละอร่อยกว่า มันกว่า คุณ
เอมลองดูสิ”

“ไม่เอา” เอมว่า “สกปรก”

“จ๊นนก็ล้างผงซักฟอกเสียก่อน”

“เชิญคุณกินไปคนเดียวเถอะ มะม่วงล้างผงซักฟอก”
เอมค้อนให้

พูดกับเพื่อนๆ ผู้ชายพวกนี้เหมือนพูดกับเด็กๆ เลอะๆ
เลือนๆ ไม่ค่อยรู้ประสาเสียเลย แต่พอเอมบ่นพวกเขาก็ย้อนให้ว่า
ผมจะไปรู้ได้ยังไงเรื่องกับข้าวกับปลา มันเรื่องของผู้หญิงเขา
ไม่ใช่เรอะ ทำมาให้กินผมก็ซอกเข้าไปหมดก็แล้วกัน ยังจั้งแล้ว
ยังไม่ดีอีกเรอะเง อยากคุยกับผู้ชายเก่งเรื่องกับข้าวกับปลา ก็ไป
คุยกับคุณชายหม่อมของคุณสิ

คุณชายหม่อมเพื่อนของเอมนั้นเป็นคนทีเก่งหลาย
อย่าง หรือจะพูดว่าเป็นคนเก่งทุกอย่างก็ไม่ผิด ไม่ว่าคุณชายจะ
จับอะไรก็เป็นเรื่องง่ายที่เธอทำได้ดีไปเสียหมด นอกจากเป็นนัก
กินแล้ว คุณชายยังเป็นนักทำกับข้าวมีฝีมืออีกด้วย เคยสอนตำรา
กับข้าว (ง่ายๆ) ให้เอมหลายอย่าง แต่คนไม่เอาถ่านอย่างเอมฟัง
แล้วก็เข้าหาชายทะเลลูฮวาไปตามระเบียบ

คุณชายหม่อมเป็นคนที่ทำกับข้าว “เป็น” จริงๆ คือ
ไม่ใช่แต่ทำกับข้าวได้อร่อยอย่างเดียว แต่ยังสามารถหยิบๆ จับๆ
ของทีพบในตู้กับข้าว ไม่ว่าจะเป็นกากหมูสั๊กจ๊าน หอมแดง 2-3
หัว มะม่วงดิบสักครึ่งใบ หรืออะไรที่วางทิ้งๆ อยู่แถวนั้น มา
ทำกับข้าวอร่อยจนน้ำตาแทบร่วงมาให้กินได้ภายใน 10 นาที 15

นาที่ โดยไม่ต้องให้หมูเห็ดเป็ดไก่หรือซังตวงเครื่องปรุงให้ยุ่งยาก
อะไรเลย ตัวคุณชายหม่อมเองเป็นคนกินง่ายอยู่ง่าย ไม่
จำเป็นต้องขึ้นเหลาราคาแพงถึงจะบอกว่าอร่อย แม้แต่หาบเร่
ข้างถนน คุณชายก็ลงนั่งยองๆ ใจอย่างเริ่ดอร่อยอยู่บ่อยๆ พอ
ร้องสั่งถ้วยเตี๋ยวน้ำแห้งเส้นใหญ่เส้นเล็กแล้ว คุณชายหม่อมก็จะ
หยิบถ้วยมาลงมือปรุงน้ำจิ้มอันสุดแสนจะโอชะรส พออาบะยก
ถ้วยเตี๋ยวมารดัก น้ำจิ้มของคุณชายใส่ลงไป อะไรๆ ก็อร่อยไป
หมด

“น้ำจิ้มพราหมณ์ขายเมีย” เอมเคยล้อเธอ เทียบน้ำจิ้ม
กับมะม่วงสุกแสนอร่อยชนิดหนึ่ง ซึ่งมีทานประกอบว่าอร่อย
ถึงกับพราหมณ์ยอมขายเมียเพื่อเอาเงินมาซื้อมะม่วงชนิดนั้น

เมื่อปีที่แล้วเอมมีกิจธุระต้องไปราชการที่จังหวัด
พิษณุโลกบ่อยๆ แล้วก็พบว่าจังหวัดนี้ช่างไม่มีอะไรอร่อยๆ กิน
เสียเลย แต่อยู่ๆ มา คุณชายหม่อมกับลุงแฉ่นักแต่งเพลงชื่อดัง
ของเมืองไทยมาชวนเอมกับสามีไปเที่ยวพิษณุโลกติดๆ กันถึง 3
ครั้ง 3 ครา เอมก็เลยได้พบกับความแปลกใจยิ่งว่าพิษณุโลกนี้มี
ของกินอร่อยมากมายอย่างไม่น่าเชื่อ อย่างถ้วยเตี๋ยวลูกชิ้นที่สี
แยกไกลๆ โรงแหม่มอินทร์ ซึ่งเป็นร้านเล็กๆ ขายชนิดน้อย
เหมือนกลัวจะรวย หรือข้าวต้มร้านปากน้ำซึ่งขายเฉพาะตอน
กลางคืน เจ้าของร้านมีลูกสาวสวยๆ ช่วยขายหลายคน กับข้าว
ล้วนแต่อร่อยน่ากินทั้งนั้น โดยเฉพาะกุ้งต้มซึ่งเอามายำเหมือน
กุ้งแห้งยำ ใช้กุ้งตัวเท่าหัวแม่มือต้มอย่างถูกวิธีจนตัวแดงแจ๋เนื้อ
แข็งน่ากินเป็นที่สุด

เรื่องอาหารหาอะไรนี่เอมเป็นคนใจจัด เรียกได้ว่าไม่
ประสีประสาอะไรกับเขาเลย ครั้งหนึ่งเอมถึงกับทำเอาคุณชาย
หม่อมเธอเคืองทีเดียว ซึ่งก็ไม่ใช่เพราะเอมทะเล่หรือปากเปราะ
อะไรเลย เป็นเพราะความซื่อและซื่อแท้ๆ

คืนที่พิษณุโลกนั้น คุณชายหม่อมพาเอมกับสามีและ
บริวารของเธอไปกินอาหาร เเมนูของร้านออกจะสวังสวายสัก
หน่อย ประเภทตั้งพสุธา (เขียดทอด) เลือดทาแผ่นดิน (เลือดหมู
ผัดถั่วงอก) ยำร่อยโยชน์ (ยำวุ้นเส้น) อะไรพวกนี้ คุณชายหม่อม
อ่านเมนูมาถึง “ลูกวัวตักน้ำ” ก็ถามออกมาดังๆ ว่า

“ลูกวัวตักน้ำเป็นยังไงวะ”

เอมเข้าใจว่าเป็นคำถามธรรมดา จึงตอบเร็วไว

“ลูกวัวตักน้ำก็าะเปี้ยกชิดะ”

หี หี ถ้าเอมเป็นผู้ชายสงสัยโดนคุณชายเธอยันตักเก้าอี้
ไปแล้วแน่ๆ ในข้อหาชวนผู้ใหญ่ โธ่เอ๊ย เอมไม่รู้จริงๆ ค้ารามจะ
เอาใจคุณชายจึงรีบตอบแท้ๆ ทีเดียว

หลังจากกลับจากพิษณุโลกก็ได้กินอาหารดีๆ ที่คุณชาย
พาไปชิม เอมก็ต้องอ้วนปึกกลับมาทุกทีไป ด้วยว่านอกจากจะกิน
อะไรต่อมิอะไรที่พิษณุโลกเป็นที่สนุกสนานแล้ว เอมยังมีใจ
กำเริบชวนคุณชายไปกินเม็ดพะไลเจ้าอร่อยถึงสุโขทัยอีกด้วย

ที่ร้านเล็กๆ ตรงสามแยกกริมแม่น้ำยมนั้น อาแป๊ะ
เจ้าของร้านจะยิ้มย่องผ่องใสทักทายคุณชายหม่อมอย่างยินดีจน
เอนึกว่าอาแป๊ะจำคุณชายได้ แต่พอถามเข้าก็ปรากฏว่าเปล่า
อาแป๊ะแค่เกิ่นกว่าจะรู้ข่าวสังคมว่าใครเป็นใครเสียแล้ว แต่ที่ยิ้ม
ย่องทักทายนั่นอาแป๊ะให้เหตุผลว่า

“อืมมาบ่อยๆ อ้วนจ้ำลาย ทำทางอีกินเอาๆ น่าเอ็นดูดี”

เป็นยังงั้นไป

พอลงนั่งที่ร้าน คุณชายหม่อมก็จะลงมือสั่งอาหารโดยไม่
ต้องให้ใครล่าปากเป็นการะ ประเดี๋ยวเดียวหาหมูสั้่นาตาลอม
ทองแถมมาในน้ำพะไลสี่คัล้าก็ยกมาตั้ง ตามด้วยเม็ดพะไลสี่คัล้าเป็น
ขึ้นพอดิศำเรียงมาในจานแปล เนื้อเปิดนุ่มกำลังดีน่าเคี้ยว ยิ่งจิ้ม
น้ำจิ้มเปรี้ยวๆ เผ็ดๆ ก็ยิ่งอร่อยกินเพลิน นอกจากนั้นก็มี

กระเพาะปลาที่ราดน้ำปรุงครบทุกรสลงมาบนกระเพาะปลาแตก
เบรียะๆ อยู่ในจานเหมือนอาหารจานนั้นร้องเพลงได้ ถ้าไม่กินกัน
จนพุงกางก็ไม่ว่าจะอย่างไรแล้ว

ใครไปกินข้าวกับคุณชายหม่อม ควรทำตนเป็นคนกิน
ง่ายอยู่ง่าย เพราะอาหารที่เธอเลือกสรรสั่งมาให้กินนั้นอยู่ในชั้น
เลิศเรื่องรสชาติแล้วทั้งสิ้น ใครมาทำเรื่องมาก โน่นก็ไม่ดีนี่ก็ไม่
ชอบ คุณชายหม่อมเธอก็ว่าเอาเจ็บๆ

“ไอ้... ยืนอยู่เฉยๆ นี้อีกไม่กินหมูกก็ไม่กิน เล็ก
มังสวิรัตตามสมัย ไอ้จิ้งไร ยุ่งยากนักก็หัวแม่ตีนนั่นแหละ จิ้มชี้อีว
แล้วดูดเข้าไปไม่ยุ่งดี หรือจะเอาหัวแม่ตีนลูกก็ได้ ‘เล็งชวนทิม’
เหียวนะมึง”

ก็บอกแล้วว่าคุณชายหม่อมเธอว่าเป็นไฟแลบ

แต่ขนาดคุณชายหม่อมพูดไปด่าไปโดยมีคำด่าสลับ
ระหว่างประโยคไม่ตกไม่หล่นอย่างนี้ ก็ยังมีคนลองดูกันได้

วันนั้น เอมกับสามี คุณชายแล้วก็ลงแอ่ว ไปนั่งกินโจ๊ก
ที่ร้านเล็กๆ ใกล้โรงแรมใหญ่กลางเมืองพิษณุโลก ขณะที่ตั้งใจ
และนั่งรอกันอยู่นั่นเองก็มีผู้ชายคนหนึ่งอายุสัก 20 เศษๆ ไม่ถึง
30 เดินเข้ามาในร้าน หน้าตาการแต่งเนื้อแต่งตัวหรือก็แสนจะ
ปกติ ไม่มีท่าทางว่าบ้าหรือแม้แต่จะบ๊อง แต่พอเหลือบเห็น
คุณชายเท่านั้น เขาก็เดินตรงรี่เข้ามาหาพลาทองส่งภาชนะรังวัวพรีด
ไม่เป็นใจความ พูดง่ายๆ คือไม่เป็นภาษาคนนั่นเอง

“อิสตินชั่นเนอร์ ฟรังชั่นเนเลติส เวมิลไฮเนชั่น เซอร์
เซอร์ไอๆ อีสอิส ฯลฯ”

เอมกำลังคุยติดพันอยู่ พังแว่วๆ ด้วยหูซ้ายข้างเดียวก็
นึกว่าเขาพูดฝรั่ง ยังนึกในใจว่าคนไทยคนนี้พูดฝรั่งเสียงูๆปลาๆ
เหลือเกิน หรือท่าจะเป็นฟิลิปปินส์ แต่เขาจะพูดอะไรกันก็ไม่รู้ได้
เพราะเอมไม่ทันฟัง เห็นแต่คุณชายหม่อมจ้องหน้าคนพูดนั่งฟัง

ตาเป่ง แล้วก็พยักหน้าหงึกๆ ทำเสียงตอบมีมจ๋าคล้ายๆ หย่าๆ หรือเยสๆ อะไรนี่แหละ

จนกินโจ๊กหมดไปครึ่งชามแล้ว เอมถึงได้สะดุดใจ เอ๊ะ หมอนั่นไม่ได้พูดภาษาอังกฤษนี่นา พูดอะไรก็ไม่รู้ไม่เห็นเป็น ภาษาคน เอมวางช้อนดังกึก ขยับปากจะถามคุณชายหม่อมว่า ตายจริงไอ้หมอนั่นมันบ้านี้คะคุณชาย แต่แล้วเอมก็ชะงักอีกครั้ง หนึ่ง ก็ที่คุณชายพยักหน้าหงึกๆ ตอบออกไปก็ใช้ภาษาคนเสียที่ ไหนเล่า เธอไม่ได้พูดเยสๆ อย่างที่เอมคิดว่าได้ยินสักหน่อย เธอ พูดอะไรอะๆ เยอะๆ แห้ๆ

ที่แท้คุณชายหม่อมได้ยินถนัดตั้งแต่แรกแล้วเจ้าหมอนั่นมันบ้า เธอจึงทำพยักเพยิดพอให้เรื่องผ่านไป ผ่านๆ ไป ไม่เอิกเกริก เรื่องอะไรเธอจะไปตำคนบ้าให้เสียศักดิ์ศรี

แต่ถ้าเอมลองถามโผล่งออกไปสิว่า เอ๊ะคุณชายพูดกับคนบ้ารู้เรื่องด้วยหรอคะ คุณชายหม่อมเธอไม่ด่าเป็นไฟพะเนียงก็อย่าลอง รี้จะพ่นกันก็ยิ่งได้

ยังงี้แล้วเอมจะถามออกไปทำไมให้เสียรังวัด

“ม่ายชาย ไปขอ ไปบนบานขอมาต่างหาก
ไปขอจากที่ไหนคุณรู้มั้ละ อ้าว ก็ไม่รู้
เขาไปขอ ‘พ่อเสือ’ มาจากพระพรหมราชประสงค์เขี่ยวะนะ”

พ่อเสือ

“พ่อเสือ” เป็นนายใหญ่อยู่ในกรมช่าง เป็นคนร่างใหญ่
พุงพีเหมือนหมี่ตัวที่แข็งแรงและไม่ม่งาม ตาดูเหมือนเสือ
เสียงใหญ่และมีกังวานของคนมีอำนาจเหมือนราชสีห์ เวลา “พ่อ
เสือ” ไปนั่งที่ไหน คนที่เคยดำก็จะขีตจนสีก และคนที่เคยทะเล้ง
ที่สุดก็ยังรู้สึกปวดท้องและอยากจะหนีไปเข้าส้วม

พรรณนามาเพียงนี้ก็คงพอจะเห็นภาพ

เมื่อแรกเข้าทำงานในกรมช่างเอมกั้ว “พ่อเสือ” เป็น
ที่สุด เห็น “พ่อเสือ” ที่หัวตึกเอมเป็นหลบไปท้ายตึก เห็น “พ่อ
เสือ” เดินอยู่ชั้น 2 เอมต้องตะกายขึ้นไปชั้น 3 เข้าไว้ก่อน หรือถ้า
เจอ “พ่อเสือ” จังๆ หน้าแถวหน้าห้องน้ำ เอมก็ให้กลัวว่าตัวเองจะ
ปิดประตูห้องส้วมเข้าเกินต้องการทุกทีไป

คนส่วนมากเห็นใจเมื่อรู้ว่าเอมกั้ว “พ่อเสือ” แต่มีอีก
หลายคนหัวเราะขำ

“‘พ่อเสือ’ นะใจดีจะตายไป แกทำหน้าดูไปยังงั้นเอง
แหละ กลัวลูกน้องเหลิง”

“เอมไม่เชื่อหรอก ทำทางน่ากลัวออกจะตายไป พูด
อะไรก็พูดเสียงต่ำๆ หัววๆ อยู่ในคอ คล้ายๆ กับว่าจะกัดคนฟังยัง
งั้นละ ตาก็ดู มองมาที่นิ่งเอมจะดีผลตาย แล้วเค้าเคยพูดคุยดี
กับใครที่ไหน เห็นทีไรก็เดินเนิบๆ หัวส่ายๆ เหมือนเสือยังงัยงั้น
ปรี๊ดว๊ว...”

นายก็เคยหัวเราะเยาะเอม

นายที่รัก

นินทานายมาหลายตอนเต็มที...เอมก็ซิกะนิกเบื้อ...
เพราะเรื่องนี้นินทานั้นเข้าไปเข้ามาไม่เห็นจะมีอะไรใหม่ เช่นว่า
นายอ้วนบ้างละ นายใจร้อนบ้างละ นายขับรถเหมือนลัวใส่ลมชันบ้างละ
แถมนินทาที่ไรนายก็โกรธรักก็นั่นจนเอมหายสนุกไปเป็นกบ กิ่งเหมือน
เตะฟุตบอลที่ไรลูกฟุตบอลก็กระเด็นหวือไปทุกทีนั่นละละ นานๆ เข้าคนเตะ
ก็ซิกเซ็ง!

เอมก็นึกอยากจะเปลี่ยนจากนินทานายไปเล่นงานคนอื่น...ดูบ้าง

จากเลขาฯ พู่แสนซื่อ...ซื่อ
เอม